

TRES SETMANES AL FUTUR

El cel estava ple de núvols negres.

L'aigua de la pluja xocava contra el terra.

En aquell mateix moment estava obrint la porta de casa, però no vaig trobar ningú a dins. Em va estranyar, perquè normalment el meu germà gran sempre hi era.

Vaig veure una llum que sortia pel passadís. Immediatament vaig seguir-la. Aquell raig seguia per la meua habitació i acabava en una caixa metàl·lica que no havia vist en la meua vida. Vaig decidir obrir-la i aleshores vaig notar que la llum era tan intensa que es va expandir per la meua vista. Després no va passar res.

Vaig sortir de casa a fer un tomb per entretenir-me. Em notava desorientat, com si el món s'hagués capgirat. Els carrers eren metàl·lics, hi havia cotxes que volaven, per no dir que els edificis eren cinc vegades més alts. Tot era metàl·lic.

Era impressionant, però a la vegada em feia por tot això.

Vaig estar tres hores coneixent aquest nou món, però encara no veia ningú. En aquell precís moment vaig notar una veu darrere meu:

—Benvingut, tu deus ser gent del passat, oi? —em va preguntar.

Em vaig quedar de pedra.

—Doncs... Potser sí —vaig respondre.

—Acompanya'm.

No sabia qui era, semblava que em conegués de tota la vida. Seguidament, sense tenir res més a fer, vaig seguir aquell robot tan estrany. Em va portar a una mena de sala on hi havia tot tipus de robots de la mateixa espècie que el que m'havia portat fins aquí.

Em van posar en una cadira (evidentment metàl·lica) i no sé com però hi havia una força de gravetat que no em deixava sortir d'aquella cadira tan incòmoda.

—Quan agafem la teua força —em va dir un dels milers de robots— crearem el robot cent per cent intel·ligent.

—Però jo no he fet res —vaig dir com vaig poder.

—Quan t'agafem la teua força radioactiva crearem l'invent del segle, o millor, de l'eternitat —em va tallar.

En aquell moment vaig recordar la col·lecció de llibres que m'estava llegint de Dragon Ball, ja que un monstre creat per una màquina, en Cèl·lula, necessitava força per perfeccionar-se. Però ara era veritat.

Tanta força vaig fer per sortir d'aquella maleïda cadira que vaig aconseguir anar-me'n.

Vaig sortir ràpidament de l'edifici on m'havia portat el robot d'abans. Vaig trigar 31 minuts i 6 segons justos a trobar la meua casa, que ara era metàl·lica. La vaig reconèixer perquè sempre em deixo les claus al pany de la porta d'entrada i que, gràcies als robots, no me les havien agafat.

Volia tornar al present. Nò m'agradava viure en el futur i no volia convertir-me en un robot del segle XXIII.

Com estava dient, vaig arribar a casa i vaig agafar la caixa metàl·lica per tornar al present, però no sabia com fer-ho. Vaig tocar la caixa per provar si me'n sortia i després vaig sentir un soroll. Sense pensar-m'ho dues vegades vaig seguir el soroll: era el meu germà gran cridant el meu nom. No sé per què ho feia, només havia estat fora 6 hores, 14 minuts i 28 segons.

Els meus pares van venir corrents a abraçar-me.

—Quant de temps he estat fora? —vaig preguntar.

—Tres setmanes —va dir el meu pare com si s'acabés el món.

Era que al meu rellotge li faltaven piles o realment en el present el temps corria més ràpid que en el futur?